Суд Босне и Херцеговине

02. M

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
ЖАЛБИ
Филијала Бања Лука
08-03-2021
Организациона јединица | Класификациона ознака | Редни број | Број листа
Nh-02-07-1-1146-7/19

Број:С1 3 У 033173 19 У
Сарајево, 4.3.2021. године

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Енисе Имамовић, у управном спору тужиоца Галах Нискоградња д.о.о. улица Сафета Пашалића 20, Брчко, којег заступа директор и законски заступник Жељко Крунић, против рјешења број: ЈН2-02-07-1-1146-7/19 од 20.6.2019. године, тужене Канцеларије за разматрање жалби, Филијала Бања Лука, улица Јована Дучића 23, у управној ствари јавне набавке, на нејавној сједници одржаној дана 4.3.2021. године, донио је сљедећу:

П Р Е С У Д У

Тужба се уважава поништава се рјешење тужене број ЈН2-02-07-1-1146-7/19 од 20.6.2019. године и предмет враћа на поновни поступак.

Налаже се туженој да тужиоцу накнади трошкове управног спроа у износу од 100,00 КМ, у року од 15 дана од дана достављања ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним рјешењем уважена је жалба понуђача „Монт-Градња" д.о.о. Угљевик и поништена Одлука о избору најповољнијег понуђача број: 02-404-64/19 од 23.4.2019.године, уговорног органа РС Град Бијељина-Градоначелник, у отвореном поступку, предмет набавке: „Набавка радова –Асфалтирање пута према манастиру Часног крста у МЗ Суво поље и предмет враћен на поновни поступак прегледа и оцјене понуда. Одобрен је захтјев за повратак уплаћених средстава на име накнаде за покретање жалбеног псотупка у износу од 2.000,00КМ.

Против наведеног рјешења тужилац је покренуо управни спор. Тужбом указује да је побијано рјешење незаконито, јер жалилац Монт Градња није доставио понуду у складу са условима из тендерског документа. Наиме, у тачки 3.1.1. ТД алинеја а) је захтијевано да за асфалтну базу, понуђачи доставе важећу употребну дозволу издату од стране надлежног органа за послове грађења у јединици локалне самоуправе, а жалилац је доставио дозволу за асфалтну базу од 14.6.2018.године, издату од Доо Заштита, екологија и пројектовање Бијељина, која није важећа за послове грађења. За разлику од жалиоца, тужилац је у понуди доставио рјешење о употребној дозволи од Општине Доњи Жабар-РС. Осим тога, жалилац ни на један начин није доказао да се његова асфалтна база налази на радијусу максимално 70км од локације на којој се изводе радови, с обзиром да у дозволи коју је доставио није наведено гдје је асфалтна база смјештена. Тужилац истиче да је у свему испунио услов из ТД, док жалилац није доставио сву потребну документацију. Како је тужилац првобитно, прије провођења е-ауције изабран као најповољнији понуђач, а затим је због уважавања жалбе другог понуђача био принуђен да учествује у е-аукцији и спусти вриједност понуде, сматра да је оштећен поступањем тужене, па предлаже да суд тужбу уважи, оспорено рјешење поништи и предмет врати на поновно одлучивање и обавеже туженог на накнаду трошкова судске таксе.

У одговору на тужбу, тужена је предложила да се тужба одбије као неоснована. Уговорни орган је у изјашњењу предложио да се тужба одбије наводећи да је у поновном поступку, поступајући по рјешењу тужене, уговорни орган поново изабрао тужиоца као најповољнијег понуђача и да је закључен уговор који се већ реализује.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ ("Службени гласник БиХ", број: 19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из сљедећих разлога:

Из стања списа предметне ствари произлази да је тужена, поступајући по жалби жалиоца понуђача „Монт-Градња" д.о.о. Угљевик, уважила жалбу, и поништила Одлуку о избору најповољнијег понуђача број: 02-404-64/19 од 23.4.2019.године, уговорног органа РС Град Бијељина-Градоначелник, у отвореном поступку, предмет набавке: „Набавка радова–Асфалтирање пута према манастиру Часног крста у МЗ Суво поље и предмет вратила уговорном органу, на поновни поступак прегледа и оцјене понуда. Према образложењу побијаног рјешења, тужена је утврдила да је основано жалилац Монт-Градња у жалби приговарао да његова понуда није могла бити одбачена као неприхватљива због неиспуњавања услова из тачке 1.1 и 3.1.1. а) ТД, јер је доставио дозволу издату од стране Д.о.о.

Заштита, екологија и пројектовање Бијељина. Наведеним је жалилац испунио услов да докаже да има на располагању асфалтну базу, што је према закључку тужене, једина сврха конкретног услова из ТД.

По оцјени овог управног вијећа, оспорено рјешене је донесено погрешном примјеном материјалног прописа, након претходно непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према члану 68. Закона о јавним набавкама БиХ(„Службени гласник БиХ" број: 39/14), уговорни орган одбацује захтјев за учешће или понуду ако понуђач није доставио тражене доказе или је доставио непотпуне доказе или је лажно представио информације које су доказ испуњавања услова из чл. 45. до 51. овог закона. Додатно, законодавац у одјељку А. Поглавља II. Провођење поступка јавне набавке (Квалификација кандидата и понуђача) прописао поступак провјере квалификације добављача, ограничење за учешће у поступку јавне набавке, техничке и професионалне способности понуђача, те остале критерије оцјене понуде те чланом 68. став 4. тачка и). Закона о јавним набавкамаБиХ („Службени гласник БиХ" број: 39/14) прописао разлоге за одбацивање понуде.

Основни приговор тужбе, али и основно спорно питање у овој управној ствари јесте чињеница да ли је понуђач, који је успио са жалбом у овом поступку јавне набавке, заиста и доставио све документе тражене тендерском документацијом или је уговорни орган поступио исправно када је његову понуду оцијенио неквалификованом. Наиме, у тендерском документу број: СКП-29/19 у тачки 3.1.1.а) уговорни орган је захтијевао да је неопходно да понуђачи обезбиједе асфалтну базу минималног капацитета 45 тона, који ће се налазити у радијусу макисмално до 70км и да као доказ за то доставе важећу употребну дозволу издату од стране органа надлежног за послове грађења у јединици локалне самоуправе државе БиХ или ентитета.

У понуди жалиоца на страни 68. достављена је употребна дозвола број: 853/18 од 14.6.2018.године у којој је наведено да да су прегледана, испитана средства рада рада, опреме, физичких, хемијских и биолошких штетности и микроклиме, односно средстава и опреме за личну заштиту на раду за Асфалтна базу градис-АБ2. Дозвола је издата од Доо Заштита, екологија и пројектовање Бијељина, па је евидентно да се не ради о органу надлежном за послове грађења у јединици локалне самоуправе, како је наведено тендерским документом. Стога и остаје спорно тумачење тужене да је ова потврда ваљана и да испуњава услове тендерске документације. У том смислу је и појашњење тужене нејасно, јер уколико тужена сматра да и није потребна дозвола издата од стране органа надлежног за послове грађења у јединици локалне самоуправе, него употребна дозвола коју може издати и неки други орган на основу законског

овлаштења, онда то питање захтјева појашњење у смислу правилности тендерске документације. С тим у вези је нејасно и тумачење тужене да сврха затијевања употребне дозволе није од ког надлежног органа је издата, него да је сврха да понуђач докаже да има на располагању захтијевану асфалтну базу. Да би то тумачење било тачно, онда би морало бити у складу са формулацијом из тендерске документације, што у конкретном није случај.Спорно је при том да ли је достављен и доказ да се асфалтна база налази у опсегу траженом тендерском документацијом, али тужена није у односу на овај жалбени приговор дала никакво образложење.

Посебно је битно указати на примјену члана 3. Закона о јавним набавкама, која обавезује уговорни орган, али и друге учеснике у поступку јавне набавке, па и учеснике у поступку правне заштите, на једнак приступ свим учесницима поступка, што прије свега значи да услове тендерске документације и захтијеване доказе уговорни орган мора тумачити и доказе цијенити на једнак начин према свим понуђачима, омогућавајући правичну конкуренцију. Прихватање доказа који нису тражени и њихово подвођење под циљеве који нису јасно назначени сигурно не доприноси правилу једнакости, транспарентности и недискриминације.

Према томе, оспорено рјешење нема ваљане и јасне разлоге у смислу члана 230. у вези са чланом 200. Закона о управном поступку, па овај суд није у могућности испитати законитост примјене материјалног права. Суд је имао у виду, јер то произилази из прилога списа, да је у поновном поступку изабран тужилац као најповољнији понуђач, да је уговор закључен и врло вјероватно већ и извршен, али те околности, као и околност да је смањена вриједност понуда у поступку е-аукције, евентуално, могу бити цијењене само у поновном поступку.

Налазећи да оспорени акт нема ваљане разлоге, што указује на непотпуно утврђено чињенично стање, због чега, коначно, није у могућности испитати ни правилност примјене материјалног права, Суд је, примјеном члана 37. став 2. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ", број: 19/02 до 74/10), донио одлуку као у диспозитиву.Одлука о трошковима донесена је примјеном члана 61. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ" број: 19/02 до 74/10), а трошкови се односе на таксу на тужбу у износу од 100,00 КМ.

Записничар

Ениса Имамовић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Давор Жилић

